

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci

žalobkyně: **Petra Bardonová**

místem podnikání Lomnického 1195/4, Praha 4

zastoupena advokátem Mgr. Ing. Janem Drobným
sídlem Breitfeldova 704/1, Praha 8

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**

sídlem Budějovická 7, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2021, č.j. 32776-5/2021-900000-311

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

- 1 Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) ze dne 20. 12. 2021, č.j. 32776-5/2021-900000-311, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „celní úřad“ nebo „správní orgán 1. stupně“) ze dne 19. 3. 2021 č.j. 240529/2021-510000-12, sp.zn. 60535-

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

12/2017-510000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) pouze tak, že snížil tam uloženou pokutu z částky 750.000 Kč na částku 400.000 Kč; ve zbytku odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

- 2 Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 750.000 Kč za správní delikt podle ust. § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“), kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která v rozporu s ust. § 7 odst. 2 tohoto zákona provozuje hazardní hru, k níž nebylo uděleno povolení nebo která nebyla řádně ohlášena. Dále jí byl uložen trest propadnutí věci spojené s provozováním hazardních her podle ust. § 123 odst. 12 zákona o hazardních hrách a ust. § 125 zákona o hazardních hrách za použití ust. § 2 odst. 6 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“); jednalo se o finanční prostředky v celkové výši 77.624 Kč, které byly zadrženy při kontrole provedené dne 13. 3. 2017. Dále byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč podle ust. § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Současné bylo prvostupňovým rozhodnutím rozhodnuto vůči neznámému vlastníku o zabránění tam specifikovaných věcí, a to celkem 15 kusů technických herních zařízení včetně všech částí, součástí a příslušenství, počítačky mincí, počítačky bankovek, plastových a papírových klubových karet, čipové karty a finanční hotovosti z technických zařízení ve výši 2.470 Kč, které byly rovněž zadrženy při kontrole provedené dne 13. 3. 2017.
- 3 Spáchání správního deliktu se dle žalovaného žalobkyně dopustila tím, že dne 13. 3. 2017 v provozovně „SATELIT bar“ nacházející na adrese Hvězdova 1281/29, Praha 4 v rozporu s ust. § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách provozovala prostřednictvím 15 kusů technických herních zařízení („THZ“), která jsou specifikována v úředním záznamu o zadržení věci č.j. 60535-6/2017-510000-12 ze dne 13. 3. 2017, hazardní hru ve smyslu ust. § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách, aniž by měla k provozování předmětné hazardní hry povolení ve smyslu § 85 zákona o hazardních hrách.
- 4 Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným soud zjistil, že celní úřad u žalobkyně dne 13. 3. 2017 zahájil kontrolu zaměřenou na zjištění, zda z její strany nedochází k porušování zákona o hazardních hrách. Na základě výsledku kontroly (viz protokol o kontrole ze dne 22. 4. 2017) bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení oznámením o zahájení řízení ze dne 16. 1. 2019. V rámci kontroly bylo zjištěno, že v předmětné provozovně se nachází další prostor oddělený dvoukřídlými dvířky, kde je umístěno 15 kusů THZ. Vstup do tohoto prostoru byl možný volně s vědomím obsluhy kontrolované provozovny, respektive po předložení členské karty spolku Klubové a sportovní hry, z.s. (dále též „spolek Klubové a sportovní hry“), která byla obsluhou kontrolované provozovny vystavena během předešlých návštěv. Dle závěrů kontroly bylo možno na uvedených THZ provozovat hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách, přičemž ze strany žalobkyně nebylo k těmto THZ předloženo platné povolení. V rámci kontroly též celní úřad sepsal záznam o podaném vysvětlení ze dne 18. 5. 2017 sepsaný s obsluhou baru paní X. X. (dále jen „K. V.“), která mimo jiné uvedla, že v provozovně vykonávala práci pro žalobkyni, přičemž mezi její pracovní povinnosti patřilo vyplácení výher, obsluha THZ a obsluha baru. Dále bylo zjištěno, že finanční prostředky nebyly v provozovně rozlišeny dle účelu použití, původu či vlastnictví.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

- 5 Celní úřad dne 10. 7. 2017 předal informaci o zjištění celního úřadu žalovanému jakožto orgánu činnému v trestním řízení ve smyslu § 12 odst. 2 písm. d) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, s podezřením na spáchání trestného činu, a usnesením č.j. 150239-4/2017-510000-12 ze dne 13. 9. 2017 věc odložil, ovšem dne 12. 2. 2018 mu byla věc vrácena k projednání přestupku.
- 6 Celní úřad poté shromáždil ve věci podklady a důkazy, kdy z důvodu nesoučinnosti žalobkyně přistoupil k zpřístupnění schránek THZ správní exekucí; v rámci dokazování mimo jiné zamítl důkazní návrh svědeckou výpovědí zaměstnankyně žalobkyně a členky spolku paní X. X. (dále jen „Z. P.“), nepřistoupil ani k výsledkům jiných členek spolku či k výsledku žalobkyně. Celní úřad na základě kontrolních zjištění a hodnocení podkladů a důkazů dospěl k závěru, že žalobkyně prostřednictvím osob vykonávajících pro ni práci provozovala hazardní hru ve smyslu ust. § 5 zákona o hazardních hrách v rozhodném období, tj. vybírala finanční hotovost z THZ, obsluhovala hráče na THZ a umožňovala jim hru, prováděla úklid a jiné činnosti organizačního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu. Žalobkyně již v průběhu kontroly a pak dále v průběhu řízení o správním deliktu a o přestupku namítala, že není vlastníkem zadržených THZ a že na těchto THZ v herním prostoru uvnitř kontrolované provozovny byla hazardní hra provozována spolkem Klubové a sportovní hry. Celní úřad ovšem dospěl k závěru, že žalobkyně nepředložila žádné doklady, smlouvy nebo jiné dokumenty potvrzující rozsah a formu soukromoprávních vztahů a vyrovnání za „vzájemná plnění“ mezi ní a spolkem související s obsluhou THZ. Následně celní úřad vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobkyně v podaném odvolání zejména namítala, že v něm byl nesprávně stanoven okruh účastníků řízení, neboť nebylo zohledněno, že technická zařízení provozoval spolek Klubové a sportovní hry; brojila také proti druhu a výši uloženého trestu.
- 7 Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že celní úřad v prvostupňovém rozhodnutí vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu, jež má dostatečnou oporu ve správním spisu. Uvedl, že sama žalobkyně závěr, že prostřednictvím všech celkem 15 THZ byla provozována hazardní hra ve smyslu ust. § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, nikterak nezpochybnila a lze jej považovat za nesporný. K odpovědnosti za projednávaný přestupek konstatoval, že podstatné je zjištění, kdo předmětná THZ fakticky provozoval, a uzavřel, že to byla žalobkyně, neboť provozovala hostinskou činnost, přičemž v oddělené části provozovny byla umístěna THZ, která byla obsluhována žalobkyní prostřednictvím K. V. Žalobkyně tedy obsluhovala hráče a vyplácela případné výhry, tedy fakticky provozovala hazardní hru. Zdůraznil, že žalobkyně má za svoji podnikatelskou činnost objektivní odpovědnost a na tom nemění nic okolnost, že K. V a též další zaměstnankyně žalobkyně, které fakticky zajišťovaly obsluhu technických zařízení včetně vyplácení výher, tak formálně činily jménem spolku, neboť předmětnou činnost prováděly souběžně s prací pro žalobkyni jako barmanky, ve stejné provozovně, na účet žalobkyně, a pro zákazníky tak byl výkon práce pro spolek zcela neodlišitelný od výkonu práce pro žalobkyni. Pokud jde o druh a výši trestu, žalovaný přihlédl k rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2021, č.j. 51 Af 32/2020-33, který řešil přiměřenost pokuty ve skutkově podobné a právně shodné věci, a ve věci žalobkyně shledal jako přiměřenou pokutu ve výši 400.000 Kč. K trestu propadnutí věci potvrdil závěr celního úřadu, že žalobkyně s propadlými věcmi nakládala jako s vlastními (vyplácela výhry) a současně nebylo zjištěno, že by vlastníkem byl někdo jiný. Žalovaný se

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

ztotožnil i s rozhodnutím celního úřadu o zabránění věci; uvedl, že zákon o hazardních hrách nepřipouští, aby nebylo rozhodnuto o propadnutí či zabránění věci, pokud bylo prokázáno porušení zákona o hazardních hrách (spáchání přestupku) v souvislosti s užíváním zadržené věci.

Obsah žaloby

- 8 V žalobě žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu dostatečného nezjištění skutkového stavu, konkrétně neprokázání, že provozovala v rozporu se zákonem o hazardních hrách hazardní hru.
- 9 V první a klíčové žalobní námitce, která se prolíná celou žalobou, namítla, že není provozovatelem (ani vlastníkem) celkem 15 ks THZ zadržených celním úřadem dne 13. 3. 2017, kdy k zadrženým THZ nemá žádný právní ani faktický vztah. Předmětná THZ nepatří žalobkyni, nebyla umístěna v prostorech baru, který žalobkyně provozovala. Žalobkyně nezajišťovala (sama ani prostřednictvím pokynů svým zaměstnancům) jejich uvedení do provozu, funkčnost atp., neumožňovala realizaci hazardní hry jejich prostřednictvím. Namítla, že žalovaný pochybil, pokud vzal provozování 15 ks THZ za nesporné, taková úvaha správních orgánů vedoucí k rozhodnutí o vině žalobkyně ze spáchání přestupku je ve správním trestání nepřijatelná, naopak se uplatní princip materiální pravdy a v této souvislosti zásada *in dubio pro reo*. Uvedla, že závěr o provozování THZ je navíc zcela v rozporu kontinuálním postojem žalobkyně v celém správním řízení, kdy tuto skutečnost ve všech vyjádřeních rozporuje a odmítá. Dále zdůraznila, že nebyl prokázán ani samotný provoz 15 ks THZ dne 13. 3. 2017, neboť pověřené osoby provedly kontrolní nákupy pouze na dvou THZ, otázka provozu ostatních THZ nebyla řešena pro daný skutek, tj. pro den 13. 3. 2017, tedy v jediný den, mohl celní úřad jejich funkčnost a faktické provozování kontrolovat.
- 10 V druhé, související žalobní námitce se žalobkyně ohradila proti závěru, že jednání členů spolku Klubové a sportovní hry a zároveň zaměstnanců žalobkyně ve vztahu k THZ je přičitatelné žalobkyni (coby zaměstnavateli). Namítla, že u ní nebylo zkoumáno zavinění ani to, zda ona sama svým jednáním jakkoli přispěla k provozu THZ, nýbrž byla její odpovědnost za spáchání přestupku dovozena přičitatelností jednání jejich zaměstnanců. Žalobkyně se vymezila proti srovnání s rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 61 A 15/2019-85 a Krajského soudu v Plzni č.j. 77 A 103/2020-175, detailně uváděla, v kterých skutkových okolnostech byl její případ odlišný. Tím zpochybňovala závěry žalovaného o naplnění definičních znaků přičitatelnosti závažného jednání žalobkyni. Popsala, že na činnost svých zaměstnanců či jejich členství v jakémkoli spolku neměla vliv, sama se v provozovně baru prakticky nevyskytovala, nekontrolovala, co její zaměstnanci v pracovní době dělají. Namítla, že provozovala pouze bar v prostorách oddělených od prostor spolku, do kterých neměla právo (ani důvod) zasahovat. Nesouhlasila se závěrem, že pro zákazníky byl výkon práce pro spolek zcela neodlišitelný od výkonu práce pro žalobkyni; uvedla, že členové spolku se před vstupem do prostor spolku museli prokazovat členskou průkazkou, seznam členů spolku byl k dispozici k nahlédnutí členům. Odmítla též, že by činnost pro spolek byla vykonávána na účet žalobkyně, naopak peněžní prostředky spolku měli k dispozici pouze jeho členové. Zdůraznila, že nevěděla, že hazardní hra v prostorách spolku je provozována bez příslušného povolení. Žalobkyně THZ do prostoru pronajatému spolku neumístila, jejich uvedení a udržování v provozu nezajišťovala, ani je neobsluhovala,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

neprofitovala z nich, neměla k nim přístup ani žádná práva, nebyla ani členkou spolku. Žalobkyně nesouhlasila ani se závěrem žalovaného, že otázka vlastnictví THZ není pro posouzení odpovědnosti žalobkyně rozhodující. Otázka vlastnictví je rozhodující pro výrok o vině, výrok o trestu, resp. o zabrání věci, jakož i pro určení povinné osoby v exekuci ve správním řízení v souvislosti se zpřístupněním schránek zajištěných THZ. V tomto ohledu žalobkyně namítla, že žalovaný pochybil, když správní exekuci k zpřístupnění obsahu schránek zajištěných THZ vedl s žalobkyní coby povinnou, když následně sám vyhodnotil, že žalobkyně není vlastníkem či disponentem THZ.

- 11 Žalobkyně dále uvedla, že nikdy nebyla uživatelkou prostor, v nichž byla THZ zajištěna, a vyličila soudu uživatelskou minulost prostor, s tím, že spolku podnájala prostory společnost SKOKY a.s. Přesto se šetření soustředilo výhradně na činnost žalobkyně. Žalovaný rozhodl pouze na základě důkazů zajištěných při kontrole dne 13. 3. 2017 a neprováděl důkazy k existenci, povaze a činnosti spolku Klubové a sportovní hry, či nájemce prostor spol. SKOKY a.s., přestože tyto měl k dispozici. V řízení pak nebyl prokázán podíl žalobkyně na zisku z her, jde o pouhou spekulaci.
- 12 Pokud jde o konfrontaci žalobkyně s trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 4. 2018, č.j. 6 T 42/2018-549, žalobkyně zdůraznila, že v daném případě byla odsouzena pro činnost, kterou vykonávala v jiném postavení, konkrétně jako vedoucí pobočky spolku Život je hrou. Pokud z trestního příkazu žalovaný vychází, porušuje princip zákazu dvojího trestání, neboť pro týž skutek postihnout stejnou osobu dvakrát – jednou jako fyzickou osobu, podruhé jako fyzickou osobu podnikající.
- 13 Žalobkyně shrnula, že žalovaný se při projednání přestupku soustředil výhradně na činnost žalobkyně, aniž by zde byly jednoznačné důkazy o tom, že by se žalobkyně dopouštěla protiprávní činnosti. Faktické (i formální) uživatele prostor, kde byla THZ zajištěna, žalovaný vůbec neprovéřoval, spokojil se s tím, že spolek oslovil, a když nereagoval, zcela opustil tuto „linii vyšetřování“. Nejméně Z. P., vedoucí pobočky spolku, přitom v souvislosti s činností spolku vypovídala u Specializovaného finančního úřadu dne 5. 1. 2022, byla tedy kontaktní.
- 14 Dále dle žalobkyně žalovaný pochybil, když žalobkyni neumožnil provedení jiných navrhovaných důkazů, zejména výslech vedoucí pobočky spolku Klubové a sportovní hry Z. P. ani výslech předsedkyně spolku Klubové a sportovní hry paní X. X. (dále jen „J. B.“). Žalovaný pouze uvedl, že spolek na výzvu správního orgánu nereagoval. Výsledky uvedených osob přitom byly provedeny Specializovaným finančním úřadem a vyplývá z nich, že žalobkyně nebyla provozovatelkou ani nezajišťovala provoz THZ, resp. že dokonce neměla možnost ovlivnit umístění THZ do předmětných prostor. Ve správním řízení nebyla nikdy vyslechnuta ani sama žalobkyně. Žalovaný svým postupem porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zasáhl také do práva žalobkyně na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.
- 15 Žalobkyně dále zpochybnila postup žalovaného v případě jmenování opatrovníka pro účely rozhodnutí o zabrání THZ, když žalovaný mohl a měl zjistit vlastníka. Postupem ustanovení opatrovníka ve vztahu k THZ znemožnil jejich vlastníkovu uplatnit svá práva v

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

přestupkovém řízení (bránit se zabrání věci). Tímto způsobem nejenže došlo k nezákonnému zásahu do vlastnických práv vlastníka THZ, zároveň byly porušeny zásady spravedlivého procesu, zejména právo vyjádřit se ke všem okolnostem, které jsou dotčenému kladeny za vinu.

- 16 Žalobkyně dále vzhledem k jednotlivým dílčím námitkám uvedla, že žalovaný postupoval v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů, důkazy nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Tím žalovaný porušil ust. § 50 odst. 3 správního řádu.
- 17 Ve třetí žalobní námitce žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobkyně v odvolání mimo jiné namítala, že ve stejném nebytovém prostoru, jako byl umístěn bar SATELIT v době konání prohlídky dne 13. 3. 2017, bylo umístěno také jedno zařízení pro kurzové sázky (spol. Synot tip) a videohry, což se odráželo i v obsahu dohody o provedení práce s brigádními pracovníky, která ze své povahy musela být každoročně obnovována. Žalovaný se však s touto námitkou nijak nevypořádal (ani ji nevzal v potaz). Žalovaný z velké části postavil svoji argumentaci ohledně přičitatelnosti jednání zaměstnanců žalobkyni na obsahu Dohody o provedení práce uzavřené se Z. P., aniž by měl prokázáno, že na základě této dohody by Z. P. coby žalobkynin zaměstnankyně umožňovala nelegální hazardní hru. Obsahem výše uvedené námítky se žalovaný vůbec nezabýval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze vyvodit, jaké skutečnosti vzal žalovaný za prokázané a jakými úvahami se řídil.
- 18 Ve čtvrté žalobní námitce žalobkyně nesouhlasila s rozhodnutím o uložení pokuty, měla za to, že žalovaný rozhodl na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, přičemž zároveň právní úvahy, které ho vedly k určení výše pokuty, se zakládají na spekulacích, nikoli na provedených důkazech. Žalovaný při stanovení výše sankce nesprávně zohlednil jako přitěžující okolnost, že žalobkyně záhy po prvním zásahu správních orgánů v lednu 2017 svou nelegální činnost obnovila v jiné provozovně. Tato úvaha žalovaného je však nepřípustná a v rozporu se zákonem a se zásadou presumpce neviny, neboť žalobkyně v prvním čtvrtletí roku 2017 nemohla vědět, že její jednání bude následně posouzeno jako protiprávní. Ve vztahu k jiné provozovně, ohledně jejíž činnosti byla žalobkyně odsouzena až trestním příkazem ze dne 20. 4. 2018, šlo navíc o jiný skutkový stav, neboť v tam posuzovaném případě byla žalobkyně členkou a vedoucí pobočky spolku Život je hrou, který tam THZ provozoval.
- 19 Žalovaný dále v řízení nezjišťoval, po jakou dobu měly být THZ v prostorách spolku Klubové a sportovní hry provozovány. Jediným relevantním okamžikem, kdy mohla být činnost THZ v daném místě z hlediska rozsahu šetření posuzována, je 13. 3. 2017, kdy žalovaný provedl kontrolu provozu toliko ve vztahu ke dvěma THZ. Pouze k těmto dvěma THZ tak mohl být učiněn závěr, že byly provozuschopné a v provozu, a to v jeden den. Uložená sankce za takto zjištěný rozsah neoprávněného provozu THZ je zcela nepřiměřená.
- 20 Pokud jde o zjištění majetkových poměrů žalobkyně žalovaným, doložila žalobkyně veškeré podklady, o které byla vyzvána, ovšem žalovaný si domýšlel skutečnosti, které z předložených důkazů nevyplývají. Žalovaný při hodnocení majetkových poměrů žalobkyně dovodil, že četnost a výše žalobkyniných výdajů neodpovídá hospodaření sociálně slabé

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

osoby, nedoložil však již, co žalovaný za adekvátní hospodaření sociálně slabé osoby považuje, a žalobkyně zpochybňuje, že by taková norma vůbec existovala. Učiněný závěr o skutkovém stavu je čistě subjektivní domněnkou žalovaného, který tak vybočuje z rámce zákonnosti. Rovněž úvaha žalovaného, že předložené výpisy z účtu nepředstavují kompletní přehled o hospodaření žalobkyně, a že majetková základna žalobkyně je zjevně lepší, než jak ji žalobkyně hodnotí, je nezákonná. V případě pochybností měl žalovaný dokazování doplnit, v opačném případě neměl činit hypotetické domněnky o skutečné majetkové základně žalobkyně, tím spíš, že žalovaný ji popisuje jako zjevně lepší, než se skutečně jeví. Nelze nijak posoudit, o jaké podklady žalovaný své úvahy opírá, když je nijak nekonkretizuje. Domnělou zjevně lepší majetkovou základnu žalobkyně totiž žalovaný zohlednil při uložení přísnější a pro žalobkyni likvidační sankce, než jaká by zřejmě byla uložena, pokud by se žalovaný řídil čistě poznatky podloženými důkazy.

- 21 Žalobkyně rovněž namítla nezákonnost trestu propadnutí věci (finanční hotovosti), neboť nebylo prokázáno, že předmětné finance byly užity ke spáchání správního deliktu nebo byly správním deliktem získány nebo byly nabyty za věc správním deliktem získanou. Nebylo vedeno dokazování, zda tyto prostředky představovaly tržbu baru (což není protizákonná činnost a takto získané prostředky nejsou způsobilé trestu propadnutí) či prostředky spolku. Žalobkyně přitom od počátku tvrdila, že s činností spolku Klubové a sportovní hry neměla žádnou spojitost, tedy logicky jí nenáležely ani prostředky, se kterými spolek hospodařil. Při kontrolní prohlídce byla zabavena veškerá hotovost nacházející se v provozovně žalobkyně, přičemž se jednalo o výdělek z provozu baru. Žalovaný měl využít všechny možnosti státního aparátu, včetně využití údajů ze systému EET a kontrolních hlášení plátce DPH, aby zjistil, jaké finanční prostředky procházely účetní evidencí žalobkyně. Žalovaný pochybil, když vyšel z toho, že „...nebylo zjištěno, že by vlastníkem byl někdo jiný a odvolatel ostatně ani nic takového netvrdil“. Žalobkyně se v tomto směru k ničemu nedoznala a konkrétní otázka jí ani nebyla položena, když nebyl proveden její výslech.
- 22 Žalobkyně namítla i nezákonnost opatření zabránění věci (zajištěných 15 ks THZ, resp. hotovosti získané z jejich schránek). Žalovaný se nezabýval tím, kdo je vlastníkem THZ, nepředvolal k výslechu členy spolku, zejména jeho statutární orgán. Zároveň uložením opatření zabránění věci sám žalovaný přiznal, že THZ nenáleží žalobkyni (pachateli ve smyslu ust. § 53 zákona o odpovědnosti za přestupky), zároveň nevedl dokazování ve vztahu ke spolku Klubové a sportovní hry.
- 23 Žalobkyně soudu navrhla, napadené rozhodnutí zrušit, případně aby ve smyslu ust. 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) rozhodl o upuštění od uloženého trestu nebo jej snížil v mezích zákonem dovolených.
- 24 Ke svým poměrům žalobkyně s odkazem na listiny založené do správního spisu uvedla, že se nachází v obtížné životní situaci, kdy její příjmy sotva postačí na pokrytí životních nákladů, žalobkyně navíc sama plní vyživovací povinnost vůči nezletilé dceři. Žalobkyně nemá žádné peněžité úspory ani nevlastní majetek, jehož hodnota by postačovala k zaplacení pokuty. Při běžném hospodaření v rámci vedené domácnosti neumožňují její příjmy při zohlednění nezbytných životních výdajů vygenerovat zůstatek postačující k úhradě pokuty ani v případě umožnění splátek žalovaným, neboť v nejdelším možném rozložení povinnosti

do splátek po dobu 6 let by splátka činila pro žalobkyni nedosažitelnou částku 5.555 Kč měsíčně.

Vyjádření žalovaného

- 25 Žalovaný ve vyjádření k žalobě s podanou žalobou nesouhlasil. Odkázal na napadené rozhodnutí a vzhledem k podobnosti žalobních námitek s námitkami vznesenými v průběhu správního řízení se věcně vyjádřil stejně jako v napadeném rozhodnutí. Zejména uvedl, že v této věci je projednáván přestupek (tj. protiprávní jednání) žalobkyně, jí je prokazována vina a ukládán trest. Existence případných dalších pachatelů není způsobila ovlivnit postavení žalobkyně v tomto řízení, proto námitka nemůže být důvodem ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí. Žalovaný shledává skutkovou podobnost s věcí řešenou rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. 77 A 103/2020-175, který byl potvrzen Nejvyšším správním soudem rozsudkem č.j. 4 As 120/2021-75. Je přesvědčen, že existence spolku byla vytvořena k zastření provozování hazardních her subjekty bez povolení, a že tento závěr byl v řízení přesvědčivě prokázán. Uvedl, že žalobkyně sice nemohla ovlivnit činnost zaměstnanců mimo jejich pracovní dobu a mimo svou provozovnu, avšak to, co její zaměstnanci činili v rámci pracovní doby v provozovně, ovlivnit mohla a měla, neboť ona byla osobou určující jejich náplň práce a za tuto činnost jim vyplácela mzdu. V řízení bylo rovněž prokázáno, že výhra byla vyplacena z peněz společných pro provoz baru i THZ. K dílčí námitce, že v den kontroly nebyla řešena otázka provozu všech THZ, žalovaný odkázal na str. 4 protokolu o kontrole, kde je popsána zkouška funkčnosti všech 15 technických zařízení. Žalovaný také nesouhlasil s tím, že žalobkyně byla již za skutek projednáváný ve správním řízení potrestána v trestním řízení. Uvedl, že oba skutky se odlišují místem, časem i konkrétním způsobem spáchání protiprávního činu. Jelikož žalobkyně nebyla vedoucí pobočky spolku a distancovala se od něj, nemohlo být její jednání kvalifikováno jako úmyslné a věc byla vrácena celnímu úřadu k řešení přestupku, tato skutečnost však nic nemění na závěru, že žalobkyně si minimálně od první kontroly v lednu 2017, kdy došlo k zabavení THZ v jiné její provozovně, musela být vědoma nezákonnosti provozování hazardních her na THZ. Argument, že nemohla vědět, že jednání bude v budoucnu posouzeno jako protiprávní, nemůže obstát, protože zákonem stanovenou podmínkou zadržení THZ při první kontrole bylo důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování zákona o hazardních hrách.
- 26 Ke třetí žalobní námitce žalovaný uvedl, že zařízení pro kurzové sázky a videohry nebyly zahrnuty do kontrolních zjištění, nebylo ohledně nich vedeno správní řízení a žalobkyně za jejich údajný provoz nebyla trestána.
- 27 Dále žalovaný odmítl, že by vlastníkově technických zařízení bránil hájit jeho práva. Označený spolek, mající sídlo na adrese provozovny, byl celním úřadem osloven, přesto zůstal pasivní. Nebylo tak prokázáno, že právě on je vlastníkem technických zařízení, proto k ochraně práv neznámé osoby - vlastníka byl ustanoven opatrovník.
- 28 Ke čtvrté žalobní námitce žalovaný uvedl, že tvrzená nepřiměřenost a likvidační účinek pokuty jsou podle žalovaného pouze účelové. Žalobkyně byla k doložení majetkových poměrů vyzvána již před vydáním prvostupňového rozhodnutí, k výzvě uvedla, že jakýkoliv finanční postih by pro ni znamenal existenční ohrožení. Tím ovšem likvidační účinek pokuty neprokázala. Protože doložila pobírání sociálních dávek a celní úřad jí uložil pokutu

ve výši 750.000 Kč, což je výše pokuty, která může být likvidační, žalovaný pokutu snížil. Aby nová výše pokuty byla skutečně odpovídající majetkovým poměrům žalobkyně, znovu ji vyzval k doložení majetkových poměrů. Předložené podklady poté žalovaný zhodnotil a dospěl k závěru, že všem okolnostem přestupku odpovídá pokuta ve výši 400.000 Kč. V úvaze žalovaný využil podobný případ, který byl již přezkoumán soudem.

Jednání před soudem

- 29 Při ústním jednání konaném dne 21. 9. 2023 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobkyně omluvil žalobkyni z jednání ze zdravotních důvodů, poté podrobně přednesl žalobu tak, jak je rekapitulováno výše. Žalovaný se zejména ohradil proti žalobními tvrzení, že při kontrole byla zkontrolována pouze dvě herní zařízení. Žalovaný dále odkázal na rozsudek městského soudu ze dne 28. 6. 2023 č.j. 11 Af 51/2021-51. Městský soud v Praze při jednání nedoplňoval dokazování; při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel z obsahu správního spisu.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

- 30 Městský soud v Praze dle § 75 s. ř. s., přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 31 Při posouzení věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy.
- 32 Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se hazardní hrou rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Podle odst. 2 písm. e) téhož ustanovení je hazardní hrou mimo jiné technická hra.
- 33 Podle § 42 odst. 1 zákona o hazardních hrách je technickou hrou hazardní hra provozovaná prostřednictvím technického zařízení přímo obsluhovaného sázejícím. Technickou hrou se rozumí zejména válcová hra, elektromechanická ruleta a elektromechanické kostky. Technickou hru lze podle § 42 odst. 2 zákona o hazardních hrách provozovat pouze v herním prostoru.
- 34 Podle § 85 zákona o hazardních hrách hry uvedené v § 3 odst. 2 písm. a) až f) zákona o hazardních hrách podléhají povolení.
- 35 Podle § 6 zákona o hazardních hrách může při splnění zákonných podmínek provozovat hazardní (technickou) hru pouze Česká republika a právnická osoba. Stejně tomu bylo i podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2016 (od 1. 1. 2012 to mohl být pouze stát a akciová společnost).
- 36 Podle § 5 zákona o hazardních hrách se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se

zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.

- 37 Podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách je zakázáno provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení.
- 38 Podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 tohoto zákona provozuje hazardní hru.
- 39 Za správní delikt podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách se podle § 123 odst. 7 zákona o hazardních hrách uloží pokuta do výše 50 000 000 Kč.
- 40 Podle § 123 odst. 12 zákona o hazardních hrách se za správní delikt podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách spolu s pokutou nebo místo pokuty uloží také sankce uvedená v § 124 (zákaz činnosti) nebo 125 (propadnutí věci) nebo ochranné opatření uvedené v § 126 (zabrání věci).
- 41 Podle § 127 odst. 1 zákona o hazardních hrách propadlé nebo zabrané věci připadají státu.
- 42 Podle § 48 odst. 1, 2 zákona o odpovědnosti za přestupky propadnutí věci lze uložit jen, jde-li o věc, a) která byla ke spáchání přestupku užita nebo určena, b) kterou pachatel získal přestupkem nebo jako odměnu za něj, nebo c) kterou pachatel, byť i jen zčásti, nabyt za věc uvedenou pod písmenem b), pokud hodnota věci uvedené pod písmenem b) není ve vztahu k hodnotě nabyté věci zanedbatelná. Propadnutí věci lze uložit pouze tehdy, jde-li o věc náležející pachateli.
- 43 Soud se předně zabýval třetí žalobní námitkou, tj. námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění. Pokud by tato žalobní námitka byla důvodná, bylo by posouzení ostatních námitek předčasné.
- 44 Námitka ovšem není opodstatněná, neboť napadené rozhodnutí je dostatečně a zcela srozumitelně odůvodněno a žalovaný se v něm náležitě vypořádal se všemi zásadními námitkami žalobkyně. Lze sice připustit, že se napadené rozhodnutí konkrétně nevypořádalo s odvolací námitkou týkající se neproověření a neodlišení provozování zařízení pro kurzové sázky a videohry a souvisejících pracovněprávních dokumentů obslužného personálu. To však na přezkoumatelnost rozhodnutí v posuzované věci nemá rozhodující vliv. Úkolem správního orgánu není vyvrátit každý jednotlivý argument, který byl odvolatelem vymezen na podporu jeho odvolacích námitek, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje na obsah a smysl uplatněné argumentace a představí takovou argumentaci, která z hlediska pravidel logického usuzování obhájí správnost výroku přezkoumávaného rozhodnutí. Podle názoru Městského soudu v Praze napadené rozhodnutí tyto požadavky splňuje, neboť svůj závěr o tom, že se žalobkyně dopustila přestupku, odůvodňuje zejména přičitatelností vadného jednání žalobkyně, která prostřednictvím svých zaměstnanců obsluhovala hráče v herně, umožnila hráčům hazardní hru, vyplácela výhry atd., to vše ohledně předmětných THZ, jak bylo v napadeném rozhodnutí řádně popsáno. S ohledem na tento závěr žalovaného napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

obstojí i za situace, kdy se pro nadbytečnost nezabýval vedlejší odvolací námitkou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dovodit, že vznesená a výslovně nevypořádaná námitka ohledně neprověření kurzového zařízení a videoher nemůže být způsobilá zvrátit výrok napadeného rozhodnutí, neboť ve věci se jednalo o prověřování THZ. V námitce tedy nešlo o argumentaci z hlediska žalobkyně klíčovou, na níž je postaven základ jejího nesouhlasu s napadeným rozhodnutím, a proto nelze v nevypořádání této námitky spatřovat důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, č.j. 9 As 11/2010-80). Lze shrnout, že zrušení napadeného rozhodnutí jen z posuzovaného důvodu by bylo přehnaně formalistické, neboť na meritum věci nemá způsob vypořádání předmětné námitky vliv a rozsáhlejší vypořádání by na výroku rozhodnutí nic nezměnilo. Soud proto třetí žalobní námitce nevyhověl.

- 45 Důvodnou soud neshledal ani první a druhou žalobní námitku, přičemž z důvodu jejich vzájemné provázanosti a souvislosti soud svoji argumentaci svědčící o nedůvodnosti obou námitek předešle společně.
- 46 Městský soud nejprve k oběma posuzovaným námitkám uvádí, že tyto se v podstatné míře shodují s námitkami odvolacími. Městský soud je přitom toho názoru, že žalobkyni se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré její výhrady. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené a pouze tak žalobkyni poskytnout „jinou“ či „lepší“ odpověď na její námitky, městský soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně správné, a až na několik dílčích aspektů, které soud zmiňuje níže v odůvodnění tohoto rozsudku a které nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se s ním ztotožňuje a bere jej za své. K námitkám, které se netýkají polemiky s žalovaným, se proto městský soud vyjádří pouze obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47). K tomu lze ještě uvést (obdobně, jako to platí pro odvolací orgán a vypořádání odvolacích námitek – viz výše), že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že správní soud je povinen reagovat na každou z dílčí argumentace a tu obsáhle vyvrátit, jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).
- 47 Městský soud se tedy ztotožňuje s odůvodněním žalovaného ohledně otázky určení provozovatele a vlastníka příslušných THZ a ohledně otázky přičitatelnosti jednání členů spolku Klubové a sportovní hry a zároveň zaměstnanců žalobkyně ve vztahu k THZ žalobkyni. Žalovaný zcela správně vykládá pojem „provozování hazardních her“ tak, že nezahrnuje jen osoby, které mají k provozování hazardních her veřejnoprávní povolení či jsou přímo vlastníky příslušných THZ. Klíčové jsou v projednávané věci závěry správního orgánu 1. stupně vtělené především do druhého odstavce na str. 17 jeho rozhodnutí. V něm správní orgán 1. stupně na podkladě adekvátně vyvozených skutkových závěrů přesvědčivě vysvětluje, z jakých důvodů považuje za nepravdivou a účelově smyšlenou konstrukci, kdy je zaměstnankyní žalobkyně zřízeno pobočné místo spolku, do provozovny žalobkyně jsou umístěny THZ, a žalobkyně přitom tvrdí, že provozování výherních hracích přístrojů nečiní ona sama za účelem dosažení zisku, nýbrž je činí spolek a pouze z důvodů poskytnutí

možnosti zábavy pro své členy. Skutečností, která dle správního orgánu 1. stupně jednoznačně odděluje jednání Z. P. v den kontroly jako členky spolku a zaměstnankyně žalobkyně, je to, že Z. P. nevystavila kontrolujícím osobám žádné potvrzení o výši vložených finančních prostředků ke hře, respektive vyplacená výhra nebyla snížena o příspěvek za užívání hracího zařízení. Jinými slovy jednala jako zaměstnankyně žalobkyně, tak jako by existence a případné členství v předmětném spolku nemělo žádný vliv na uskutečnění hazardní hry v kontrolované provozovně – příjem sázek, vyplácení výhry či činnosti související s provozováním hazardní hry (úklid, prodej nápojů, úklid sklenic). Takové uspořádání považuje Městský soud v Praze shodně s žalovaným za vytvořené výhradně k účelu zastřít skutečný stav věcí ve vztahu k provozování hazardní hry na předmětných THZ. Lze tedy shrnout, že bez součinnosti žalobkyně by v daném místě a čase tato THZ být provozována nemohla. Za takové situace je i podle názoru soudu nutno uzavřít, že žalobkyně provozovala hazardní hru ve smyslu shora citovaného § 5 zákona o hazardních hrách. Nic na tomto závěru nemůže změnit konkrétní právní aranžmá, na jehož základě byly upraveny vzájemné vztahy mezi žalobkyní, zaměstnankyněmi žalobkyně, které vykonávaly reálnou obsluhu THZ, a spolkem. Ať už totiž byl právní základ této vzájemné spolupráce jakýkoli, nic to nemění na závěru, že žalobkyně coby provozovatelka hostinské činnosti umožnila umístění THZ do své provozovny, umožňovala svým hostům tyto používat (zpřístupňovala jim je), umožňovala svým zaměstnancům tato zařízení obsluhovat (a to ve své provozovně a vedle (časově však v rámci) výkonu jejich zaměstnaneckého vztahu k žalobkyni), sama byla na hospodářských výsledcích THZ zainteresována (výhry nebyly odděleny od peněz pocházejících z tržeb provozovny). Zcela správné a odpovídající je odůvodnění těchto závěrů v posledním odstavci na str. 23 prvostupňového rozhodnutí. Již na základě těchto zjištění je možno učinit závěr o naplnění podmínky pro provozování hazardní hry žalobkyní ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Proto nebyly jako potřebné shledány žalobkyniny důkazní návrhy k existenci, povaze a činnosti spolku Klubové a sportovní hry (výsledky osob z vedení spolku), či důkazy osvědčující roli pronajímatele prostor SKOKY a.s. Případné provedení těchto důkazů by totiž nemohlo nic změnit na závěru, ke kterému žalovaný, a shodně s ním i městský soud, dospěli.

- 48 Městský soud v Praze považuje za nerozhodné, že žalovaný nezjistil osobu vlastníka předmětných THZ. Žalovaný zcela správně shrnul v druhém odstavci na str. 8 napadeného rozhodnutí: *„[O]dvolatel provozoval hostinskou činnost, přičemž ve vrátky oddělené části provozovny byla umístěna technická herní zařízení, která jím byla obsluhována, což bylo prokázáno kontrolou, viz protokol o kontrole, v němž je popsáno, že odvolatel prostřednictvím povinné osoby obsluhoval hráče a vyplácel případné výhry, tedy fakticky provozoval hazardní hru. Odpovědnost za přestupek podnikající fyzické osoby byla upravena v § 128 zákona o hazardních hrách, ve znění ke dni zjištění správního deliktu. Podle ustanovení § 22 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích se za osobu, jejíž jednání je přičitatelné podnikající fyzické osobě, za účelem posuzování odpovědnosti podnikající fyzické osoby za přestupek, považuje zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení. Zákon o přestupcích pouze pregnantněji formuluje shodnou konstrukci odpovědnosti dle v rozhodné době účinného § 128 zákona o hazardních hrách, jednání barmany X. X. při kontrolním nákupu, když obsloužila hráče, umožnila hru a vyplatila výhru, zakládá odpovědnost odvolatele, kterého je třeba považovat za faktického provozovatele hazardní hry, bez něhož by k jeho provozování nemohlo dojít, neboť ve své provozovně přinejmenším umožnil přístup hráčů k předmětným*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

technickým zařízením a zajišťoval jejich provoz po určitou dobu. Vzhledem k tomu, že odvolatel naplňuje znaky § 5 zákona o hazardních hrách, je zcela bez významu, že formálně by mohl být za provozovatele nelegálního hazardu označen též někdo další. Mohl by tak existovat nekonečně dlouhý řetězec nejrůznějších smluvních ujednání přenášející odpovědnost za nelegální provozování hazardní hry na další osoby, přičemž je zjevné, že existence takovýchto smluv nemůže za situace, kdy neexistuje subjekt disponující příslušným povolením, zbavit faktického provozovatele odpovědnosti, neboť on sám nade vší pochybnost naplňuje znaky skutkové podstaty § 123 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 5 a § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách. Odvolatelem předestřená legenda o spolku je pro právní hodnocení přestupku odvolatele zcela irrelevantní, protože není způsobilá zprostit odvolatele odpovědnosti za jeho protiprávní jednání.“ Městský soud v Praze se s odůvodněním žalovaného ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal, neboť by jen jinými slovy opakoval totéž.

49 K dílčím žalobním námitkám soud uvádí následující.

50 *Není rozhodující, že žalobkyně není vlastníkem předmětných THZ. Pro naplnění odpovědnosti za daný přestupek je podstatné, že žalobkyně byla shledána jejich provozovatelkou, což žalovaný ve správním řízení dostatečně objasnil a v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil. Žalobkyně naplňuje definici pojmu provozovatele, neboť nad předmětnou částí své provozovny, v níž byly THZ umístěny, měla i po uzavření smlouvy mezi společností SKOKY a.s. a spolkem možnost kontroly, přičemž nadále zde vykonávala svou vlastní podnikatelskou činnost. Předmětná THZ prostřednictvím svých zaměstnanců zpřístupňovala zákazníkům, a svým zaměstnancům přinejmenším tolerovala (umožnila), aby namísto svých běžných pracovních povinností předmětná THZ obsluhovali a vypláceli výhry, a to i z tržeb provozovny. Na tom, že žalobkyně byla provozovatelkou předmětných THZ, nemůže nic změnit ani skutečnost, že její zaměstnankyně, které fakticky zajišťovaly obsluhu THZ včetně vyplácení výher, tak formálně činily jménem spolku na základě dohody o provedení práce. Jak totiž ze zjištění žalovaného vyplynulo (a jak již bylo několikrát uvedeno), tuto činnost prováděly souběžně se svojí hlavní pracovní náplní, ve stejné provozovně, na účet žalobkyně, a pro zákazníky tak byl výkon práce pro spolek zcela neodlišitelný od výkonu práce pro žalobkyni. Ostatně, tvrzení žalobkyně, v němž se od provozování THZ distancuje, bylo ve správním řízení vyvráceno. Povědomí žalobkyně o chodu herny v její provozovně lze spolehlivě dovodit z dokumentu založeného ve správním spisu, a to z dohody o provedení práce mezi žalobkyní a Z. P., z níž je patrné, že Z. P. se zavázala kontrolovat chod herny pro žalobkyni. Žalovaný přitom neuvěřil tvrzení žalobkyně, že dohoda o provedení práce se v tomto bodu ve skutečnosti týkala umístěných kurzových sázek a videoher, které byly do předmětných prostor umístěny v minulosti a nebyly předmětem správního řízení. Žalovaný neposuzoval předmětnou dohodu jednotlivě, ale ve vzájemném souladu s ostatními důkazy. Dohoda o provedení práce byla (opakovaně) sjednána dne 1. 1. 2017, stejným datem je datován pokyn vedoucí pobočky spolku týkající se provozu a obsluhy předmětných THZ (pobočka spolku byla zřízena jen o několik dní dříve dne 20. 12. 2016). Z této úzké časové souvislosti, jakož i ze všech ostatních zjištěných skutečností, zejména z propojenosti personálu a financí, žalovaný zcela logicky dovodil, že žalobkyně měla o chodu herny povědomí a byla do něj zapojena, ač to popírá. Žalovaný pak otázku provozování THZ v napadeném rozhodnutí detailně právně odůvodnil, nelze proto přisvědčit žalobkyni, že by se žalovaný v rozporu se zásadou materiální pravdy spokojil s „nesporným tvrzením“ o provozování herny. Ani tato dílčí námitka tak není důvodná.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

- 51 Důvodná není ani žalobní námitka, dle níž měla být otázka vlastnictví určena pro správné určení povinné osoby v exekuci ve správním řízení v souvislosti se zpřístupněním schránek zajištěných THZ. Městský soud k tomu uvádí, že správní orgány při vydání příslušných rozhodnutí o předběžném opatření důvodně považovaly žalobkyni za osobu, která měla vztah k zajištěným THZ situovaným před zajištěním v její provozovně, přičemž z dosud shromážděných dokumentů dovodily pravděpodobnou snahu o přdestření skutkové reality s nepřezkoumatelnými vzájemnými vztahy mezi žalobkyní, Z. P., K. V, a spolkem Klubové a sportovní hry, a případně i jinými subjekty. Z dohody o provedení práce, kterou žalobkyně jako zaměstnavatelka uzavřela s Z. P. jako zaměstnancem, a jejímž obsahem byl závazek Z. P. vykonávat pro žalobkyni kontrolu chodu herny, pak správní úřady měly za vyvrácené, že by žalobkyně neměla k THZ žádný vztah, jak namítala. Takové úvahy k určení žalobkyně jako povinné osoby při nařízení zpřístupnění schránek s penězi u THZ, dle názoru soudu zcela postačily.
- 52 Namítá-li dále žalobkyně, že v řízení nebyl prokázán ani samotný provoz všech 15 ks THZ, neboť dne 13. 3. 2017 byly provedeny kontrolní nákupy pouze na dvou THZ, ani této námitce nelze přisvědčit. Jak soud ověřil v protokolu o kontrole č.j. 60635-13/2017-510000-61.1 ze dne 13. 3. 2017, kontrolující osoby sice provedly kontrolní nákupy pouze na dvou THZ, avšak u všech patnácti THZ postupně zkontrolovaly funkčnost kontrolními vklady financí do akceptorů jednotlivých THZ. Postup je zcela v souladu s ust. § 3 a § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů.
- 53 Důvodná pak není ani dílčí námitka, že u žalobkyně nebylo zkoumáno zavinění ani to, zda ona sama svým jednáním jakkoli přispěla k provozu THZ. Jak již žalobkyni objasnil žalovaný v napadeném rozhodnutí, správní řízení vedené s podnikající fyzickou osobou pro přestupek dle ust. § 123 odst. 1 písm. b) zákona je založeno na odpovědnosti objektivní, tj. zavinění se nezkoumá, protože není předpokladem pro vznik správní odpovědnosti. Je proto nerozhodné, nakolik se žalobkyně sama aktivně podílela na provozu THZ, a nakolik jejich provoz pouze tolerovala, a žalovaný nijak nepochybil, pokud otázku zavinění blíže nezjišťoval. V této souvislosti lze doplnit, že pro naplnění podmínek existence objektivní odpovědnosti není rozhodující ani to, zda žalobkyně byla či nebyla obeznámena s tím, zda je hazardní hra na předmětných THZ provozována bez povolení. V případě objektivní odpovědnosti nemá zavinění na posouzení protiprávního jednání vliv v žádné jeho formě, tedy ani ve formě nedbalosti nevědomé.
- 54 Nelze dále přisvědčit žalobkyni, že pro zákazníky byl výkon práce pro spolek odlišitelný od výkonu práce pro žalobkyni. Jak bylo zjištěno ve správním řízení a ověřeno městským soudem ve spisovém materiálu předloženém žalovaným, žalobkynina provozovna byla na vstupu označena pouze jako provozovna SATELIT Bar, tento vstup z ulice byl jediným přístupem do prostor provozovny, kde se teprve nacházely herní prostory pronajaté spolkem; zaměstnankyně žalobkyně (obsluha baru) pak obsluhovala hosty herního prostoru a vyplácela jim finanční prostředky v souvislosti s hazardní hrou. Pro zákazníky tak výkon práce pro spolek nemohl být odlišitelný od výkonu práce pro žalobkyni, a to i přes to, že členové spolku se před vstupem do prostor spolku museli prokazovat členskou průkazkou. I při tomto úkonu totiž zákazníci jednali s obsluhou, která vykonávala činnost souběžně pro žalobkyni i pro spolek.

- 55 Nedůvodná je i dílčí žalobní námitka, že v řízení nebyl prokázán podíl žalobkyně na zisku z her. K tomu je třeba objasnit, že pro naplnění definice provozování hazardní hry dle zákona o hazardních hrách není třeba prokázat přesnou výši zisku plynoucí z konkrétní hry, jak žalobkyně svojí zavádějící námitkou podsouvá. Postačí, že je zjištěna příčinná souvislost mezi hazardní hrou a ziskem. Ta v předmětném správním řízení zjištěna byla, jak plyne z prvostupňového rozhodnutí, dle něž obviněný (tj. žalobkyně) „*sám byl též na jejím vykonávání a pokračování finančně zainteresován, neboť výše umístěná THZ přilákala další klienty, a tak zvyšovala tržby z hostinské činnosti nebo příjmy z pronájmu či umístění THZ a toto následně vedlo k vyšším ziskům z hazardní hry na provozovaných THZ. Tímto způsobem přinášel provoz THZ obviněnému nepopíratelný prospěch a jedná se zároveň o potvrzení, že hazardní hra byla provozována za účelem zisku. V této souvislosti pak celní úřad poukazuje zejména na vyjádření zaměstnance obviněného p. X.X. v průběhu trestního řízení č.j. PH-835720/TS-514/217, kdy instalací dotčených THZ mělo dojít k navýšení tržeb v kontrolované provozovně na kterých měli zaměstnanci podíl. Dále sám obviněný v podání č.j. 517153-2/2019-510000-12 označuje vztah mezi osobou obviněného a spolkem jako symbiotický, tj. oboustranně prospěšný.*“ (str. 23, 24 prvostupňového rozhodnutí). Bylo tedy zjištěno, že barem obsluhování hráči v herně vytvářeli zisk plynoucí žalobkyni.
- 56 Žalobkyně dále namítla porušení principu zákazu dvojího trestání; pochybení spatřuje v potrestání žalobkyně jednak jako fyzické osoby, vedoucí pobočky spolku Život je hrou, trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 4. 2018, č.j. 6 T 42/2018-549, jednak jako podnikající fyzické osoby v posuzovaném správním řízení. Tato námitka není důvodná. Zásada *ne bis in idem* zakazuje stíhání pro druhý trestný čin (včetně deliktu trestněprávní povahy), pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku. V namítaných případech však není totožnost skutku dána, neboť konkrétní okolnosti obou vytčených jednání se netýkají stejné provozovny, nejsou spjaty ani v čase, odlišný je i způsob provedení obou skutků (v případě řešeného trestním příkazem žalobkyně vystupovala jako vedoucí pobočky spolku). Jednání žalobkyně se tedy neshoduje z hlediska obou skutkových podstat.
- 57 Důvodná pak není ani dílčí námitka žalobkyně o neprovedení všech žalobkyní navržených důkazů, zejména výsledků navržených svědkyň, a tím porušení práva na spravedlivý proces. Městský soud především uvádí, že správní orgány nemají v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů povinnost provést každý navržený důkaz, když závisí zcela na jejich uvážení, které z důkazních prostředků provedou. Městský soud v Praze je toho názoru, že žalovaný o provedení důkazů uvažil správně, a svoji úvahu o neprovedení dalších navržených důkazů dostatečně v napadeném rozhodnutí odůvodnil. K tomu soud dodává, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS), z tohoto důvodu soud hodnotil úvahu včleněnou nejen do napadeného rozhodnutí, ale též do rozhodnutí prvostupňového. Soud zdůrazňuje, že celní úřad provedl kontrolu na místě a shromáždil k věci listinné důkazy a další podklady, jejichž obsah v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí řádně zhodnotil a dospěl k závěru, že jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti svědčí o vině žalobkyně ze spáchaného přestupku. Výsledky svědků ani výslech žalobkyně nejsou pro další objasnění skutkového stavu třeba. To, jak svědkyně vypovídaly v řízení před Specializovaným

finančním úřadem, není způsobilé změnit závěry žalovaného učiněné v projednávané věci, neboť jeho závěry jsou dostatečně podloženy shromážděnými podklady a důkazy a ve svém souhrnu podporují zjištění žalovaného o přičitatelnosti provozování předmětných THZ žalobkyni a odpovědnosti žalobkyně za projednávaný přestupek.

- 58 Žalobkyně dále namítla pochybení žalovaného v případě jmenování opatrovníka pro účely rozhodnutí o zabrání THZ, když žalovaný mohl a měl zjistit vlastníka, kterému měl umožnit uplatnit právo na obranu. K této námitce městský soud považuje za vhodné uvést, že žalobkyně je aktivně legitimována k podání správní žaloby podle ust. § 65 s. ř. s., a proto musí v žalobě mimo jiné tvrdit, zda a jakým konkrétním způsobem byla dotčena na svých veřejných subjektivních právech, a pouze v tomto rozsahu je oprávněna domáhat se zrušení napadeného rozhodnutí. Právě u posuzované žalobní námitky však není zřejmé, jak by se potencionální nezákonnost ustanovení opatrovníka dotkla veřejných subjektivních práv žalobkyně. Nic takového žalobkyně v žalobě netvrdí a ani z obsahu správního spisu žádný takový vliv na právní sféru žalobkyně nelze dovodit, což již samo o sobě činí tuto námitku nedůvodnou.
- 59 Městský soud na tomto místě poznamenává, že žalobkyně se mylí, domnívá-li se snad, že zjištění skutečného vlastníka předmětných THZ by bylo způsobilé vyvinut žalobkyni z odpovědnosti za projednávaný přestupek. V řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobkyně nese odpovědnost za přestupek jakožto provozovatelka hazardní hry, a skutečnost, že se distancuje od vlastnictví THZ a ani spolek, jehož žalobkyně jako vlastníka označila, vlastnictví nepotvrdil, a že se správním orgánům nepodařilo vlastnictví určit, nemá žádný vliv na závěr o provozování hazardních her žalobkyní. Namítaná skutečnost nezjištění vlastníka THZ je ve vztahu k posuzování odpovědnosti žalobkyně jako jejich provozovatelky bezpředmětná. I kdyby totiž byla shledána odpovědnost vlastníka THZ za určitý přestupek, nic by to neměnilo na tom, že zákon o hazardních hrách ukládá provozovatelům hazardních her konkrétní povinnosti a stanoví sankci za její neplnění. Žalobkyně by se tedy nemohla nijak zbavit své odpovědnosti za porušení konkrétní právní povinnosti jí uložené tím, že poukáže na případné protiprávní chování jiného subjektu. Za svůj delikt tedy žalobkyně v každém případě odpovídá sama, bez ohledu na to, zda jiný subjekt nese svou odpovědnost za své protiprávní jednání.
- 60 Lze tedy shrnout, že žalovaný postupoval v souladu s požadavkem správného zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (tedy zejména s požadavkem zákonnosti, šetření práv nabytých v dobré víře a oprávněných zájmů dotčených osob, rovnosti před zákonem a souladu s veřejným zájmem), zjišťoval okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně (§ 50 odst. 3 správního řádu), hodnotil podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu).
- 61 Soud musel odmítnout také čtvrtou žalobní námitku stran stanovení uložených sankcí.
- 62 Ohledně uložené pokuty žalobkyně namítala neúplné zjištění skutkového stavu, nesprávné zohlednění nelegální činnosti v předmětné provozovně po předchozím zásahu správních orgánů v jiné provozovně, nezjišťování doby, po jakou měly být THZ provozovány,

nepřiměřenost pokuty vzhledem k zjištěné době provozování THZ jen jediného dne. Dále namítala nesprávné zjištění jejich majetkových poměrů žalovaným, nesprávné úvahy, že majetková situace žalobkyně je ve skutečnosti „lepší“, a v důsledku toho uložení příliš přísné a pro žalobkyni likvidační sankce.

- 63 K tomu městský soud nejprve obecně konstatuje, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je proto již z povahy věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č.j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, uvedl: *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“* Podle citovaného rozsudku tak není v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce pouze přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004). Jak uzavřel Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č.j. 1 Afs 1/2012-36: *„(p)ři hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“*
- 64 Městský soud v Praze po aplikování těchto základních východisek na projednávanou věc musí konstatovat, že při ukládání pokuty žalobkyni byla správně shledána vysoká společenská nebezpečnost jednání žalobkyně, pokud konala proti samé podstatě zákona o hazardních hrách, tedy provozovala hazardní hru bez povolení (jedná se o nejprísnejší postižitelný přestupek podle zákona o hazardních hrách). Jak vhodně vystihl žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobkyně zcela ignorovala povolovací řízení dle zákona o hazardních hrách a rezignovala na plnění i těch nejzákladnějších zákonných povinností v oblasti provozování hazardních her, v důsledku čehož se mohly účastnit hazardní hry i osoby, kterým to zákon o hazardních hrách zakazuje. Také svým jednáním získala neoprávněnou konkurenční výhodu oproti legálním provozovatelům, kteří musí za účelem provozování hazardních her plnit celou řadu povinností a složit nemalé kauce.
- 65 Žalovaný zcela správně zohlednil, že žalobkyně se k vytčenému jednání uchýlila poté, co s ní (jako s fyzickou osobou) bylo zahájeno řízení ohledně závadného jednání v jiné její provozovně (viz později vydaný trestní příkaz, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze

spáchání přečinu neoprávněného provozování hazardní hry podle § 252 odst. 1 trestního řádu). Žalovaný přitom uvedenou skutečnost zohlednil jako přítěžující okolnost, což však neznamená, že by uloženou pokutu vyměřil s použitím tzv. absorpční či kumulativní zásady, resp. že by nesprávně použil jednu z těchto zásad. Nešlo o dvojí přičítání téhož. Ač celní úřad v prvostupňovém rozhodnutí poněkud nepřesně zformuloval, že žalobkyně se protiprávního jednání dopustila „opakovaně“, z kontextu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zjevné, že celní úřad tímto žalobkyni dává k tíži, že protiprávně jednala poté, co již věděla, že existuje důvodné podezření o porušení zákona o hazardních hrách – provozování hazardní hry bez povolení v jiné její provozovně. Pro uvážení o přítěžující okolnosti je přitom nerozhodné, zda žalobkyně v jednom uvedeném případě vystupovala jako podnikající fyzická osoba a v druhém jako fyzická osoba nepodnikající.

66 Pokud jde o námitku nezjišťování doby, po jakou měly být THZ provozovány, ani tato není důvodná. Žalobkyně byla shledána vinnou z přestupku spáchaného tím, že dne 13. 3. 2017 v provozovně „SATELIT bar“ provozovala prostřednictvím 15 THZ hazardní hru, aniž by měla k provozování předmětné hazardní hry povolení. Skutková věta ve výroku rozhodnutí o správním deliktu je *tak* dostatečná, doba spáchání přestupku je vymezena zcela přesně v návaznosti na datum provedené kontroly. Za situace, kdy žalobkyně se od instalace a provozování THZ distancovala a ani spolek neposkytl bližší údaje, lze žalovanému stěží vyčítat, že spáchání předmětného přestupku vymezil ve výroku pouze ve vazbě ke konkrétnímu dni, kdy byla v provozovně provedena kontrola. Délka trvání protiprávního stavu navíc není rozhodným znakem předmětné skutkové podstaty, není proto podstatná pro závěr, zda byl přestupek spáchán. Ke spáchání předmětného přestupku postačovalo, dopustila-li se jej žalobkyně jen jediného dne. Časové vymezení přestupku je tedy žalovaným vyjádřeno zcela náležitě, a další zjišťování žalovaného v tomto směru by bylo nadbytečné. Městský soud má za to, že výše uložené pokuty odpovídá závažnosti zjištěného jednání, byť se jedná o jeden jediný den (den kontroly). Nadto se soud domnívá, že konkrétnější vymezení délky trvání přestupku (zvýšení rozsahu doby páchaní přestupku z jediného dne na delší časové období) by nemohlo odůvodnit mírnější stanovení sankce; spíše by tomu bylo naopak. Žalobní námitka proto nemůže být úspěšná.

67 K přiměřenosti uložené pokuty soud uvádí následující.

68 Pokuta ve výši 400.000 Kč byla uložena v zákonném rozmezí, při dolní hranici zákonné sazby, když hranice pokuty v tomto případě činí 50.000.000 Kč (ust. § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách). Výše uložené pokuty byla podle městského soudu v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí velmi precizně zdůvodněna, úvahy obou správních orgánů byly dostatečně podepřené, nevykazují žádný exces ani prvky svévole; uložený trest byl hodnocen v souběhu s trestem propadnutí finanční hotovosti; bylo přihlédnuto též k správní praxi žalovaného a k poměrům žalobkyně, když z těchto důvodů žalovaný pokutu stanovenou správním orgánem 1. stupně významně snížil. K odůvodnění uložené pokuty soud odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 27 až 30) a odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 10 až 13). Soud se se zdůvodněním povahy přestupku a identifikací všech okolností rozhodných pro určení výše trestu ztotožňuje.

69 Zákonné rozpětí pokuty, které je tak mimořádně široké, jako v posuzovaném případě (rozpětí 50 miliónů Kč), má umožnit potrestání jak bagatelních, tak zcela mimořádně závažných přestupků podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, a tomu musí

odpovídat i úvaha správního orgánu při ukládání pokuty. Ve shodě s žalovaným má městský soud za to, že jednání žalobkyně, která provozovala hazardní hry prostřednictvím vyššího počtu (15) THZ bez povolení, je jednání vysoce společensky škodlivé, a pokuta ve výši 400.000 Kč je z tohoto pohledu sankcí spíše mírnou.

- 70 Soud odmítá, že by úvaha žalovaného o tom, že hospodaření žalobkyně neodpovídá tvrzené verzi o sociálně slabé osobě, byla pouhou subjektivní domněnkou žalovaného. Žalovaný správně dovodil z listinných důkazů, které v řízení shromáždil, že žalobkyně není tak nemajetnou osobou, jak tvrdí, toto zjištění žalovaný podložil zejména výpisy z účtu, které porovnal s jinými doklady a zjištěnými skutečnostmi a uvážil, že výpisy z účtů nepředstavují kompletní přehled o hospodaření žalobkyně a že nezanedbatelná část jejího hospodaření není zdokladována. Takto žalovaný uvážil například ohledně hotovostních plateb za nájemné a související služby, jejichž opakující se výběr není na výpisech z účtu seznatelný, ohledně vkladů na účet bankomatem, tj. vkladů jiných příjmů než tvrzených příjmů od zaměstnavatele a státu, uvážil i ohledně četnosti a výše žalobkyniných výdajů, které dle něj neodpovídají hospodaření sociálně slabé osoby. Úvaha žalovaného je tedy komplexní a řádně podložená, a poměrování s adekvátním hospodařením sociálně slabých osob by na správnosti úvahy ničeho nezměnilo.
- 71 Není třeba, aby žalovaný za takové situace doplňoval shromážděné podklady o další důkazy, jak žalobkyně namítá. K tomu soud upozorňuje, že majetkové poměry pachatele deliktu *stricto sensu* nepatří mezi zákonná kritéria pro ukládání pokut za správní delikty (přestupky). Pokud by tomu tak bylo, mohlo by to vést k absurdním důsledkům, kdy nemajetný (například předlužený) subjekt by se fakticky mohl chovat na trhu libovolně a mohl by beztrestně páchat jakoukoliv protiprávní činnost (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351). Na tom nic nezměnilo ani přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky, podle jehož ust. § 37 písm. g) je nutné v případě právnických a podnikajících fyzických osob zohlednit povahu jejich činnosti – tu přitom žalovaný zohlednil (viz str. 28 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný ovšem nebyl povinen přesně poměřovat uloženou pokutu majetkovými poměry a hospodařením žalobkyně, ale byl povinen zohlednit pouze to, aby uložená pokuta neměla likvidační charakter, jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS. Z této povinnosti žalovaný nevybočil. K ekonomické situaci žalobkyně při ukládání pokuty bylo přihlédnuto, což lze dovodit již z té skutečnosti, že žalobkyni bylo umožněno uhradit pokutu ve splátkách.
- 72 Městský soud shrnuje, že uložená pokuta odpovídá veškerým okolnostem případu i správní praxi, současně působí dostatečně represivně i preventivně. Žalobkyni v tomto ohledu nelze oproti dalším přestupcům zásadněji zvýhodňovat jen proto, že namítá nedostatek financí k úhradě pokuty. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoli z své účinnosti: „*Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.*“ Odkaz na tvrzenou likvidační výši pokuty tak nemůže omlouvat, ani tolerovat deliktní jednání žalobkyně. Smyslem posuzování ekonomické situace přestupce je to, aby uložený trest

neznamenal fakticky jeho likvidaci. Toto posuzování však rozhodně nelze chápat tak, že jakýkoliv nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry přestupce znamená, že by pokutu nebylo možné uložit. Pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je mj. ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti. Námitka nedostatečného zohlednění osobní a majetkové situace žalobkyně tedy s přihlédnutím ke všemu uvedenému není důvodná.

- 73 Žalobkyně rovněž namítla nezákonnost trestu propadnutí věci (finanční hotovosti), neboť nebylo prokázáno, zda předmětné finance představovaly prostředky spolku, či tržbu baru. Žalobkyně tvrdí, že zabavené finance byly tržbou baru, což není protizákonná činnost a takto získané prostředky nejsou způsobilé trestu propadnutí.
- 74 Ohledně trestu propadnutí věci městský soud zjistil, že celní úřad aplikoval trest propadnutí věci podle ust. § 123 odst. 12 zákona o hazardních hrách, když shledal, že jde o finance, které byly spácháním správního deliktu získány, a jde o věci náležející žalobkyni (str. 31 prvostupňového rozhodnutí). Celní úřad v prvostupňovém rozhodnutí správně uvedl, že je namístě použít hmotněprávní úpravu při posouzení správního deliktu podle právních předpisů účinných v době porušení (13. 3. 2017), přičemž procesně je nezbytné použít ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, a to vzhledem k okamžiku zahájení řízení již po nabytí účinnosti uvedeného zákona (16. 1. 2019).
- 75 Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí postup celního úřadu při aplikaci příslušné právní normy aproboval, když doplnil, že uložení trestu propadnutí věci dovoluje též zákon účinný v době, kdy se o přestupku, resp. správním deliktu rozhoduje, tj. trest propadnutí věci podle ust. § 35 písm. b) a § 48 zákona o odpovědnosti za přestupky, a měl za to, že právní úprava v obou příslušných normách je shodná. V napadeném rozhodnutí sice žalovaný na str. 14 konstatoval, že *„(p)ropadnuté finanční prostředky sloužily k vyplácení výher, viz protokol o kontrole. Ve smyslu předchozí i současné právní úpravy se jednalo o věci užité/určené ke spáchání přestupku“*, a tím poněkud nekonzistentně připustil i aplikaci později přijaté právní úpravy zákona o odpovědnosti za přestupky (neboť právní úprava zákona o hazardních hrách, na rozdíl od právní úpravy zákona o odpovědnosti za přestupky, neumožňuje uložit trest propadnutí věci, která byla ke spáchání přestupku určena). Tato nepřesná úvaha však nemá na řádné posouzení podmínek pro uložení trestu v posuzovaném případě vliv, neboť z prvostupňového je zcela zřejmé, že ve věci uložení trestu propadnutí věci byl vůči žalobkyni aplikován zákon o hazardních hrách. Vzhledem k tomu, že řízení před správními orgány tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, není vadou, komentoval-li žalovaný postup správního orgánu 1. stupně doplněním později přijaté právní normy. Městský soud podotýká, že účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti odůvodnění správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Proto soud z doplňujícího vyjádření žalovaného nevyvozuje žádné závěry pro souzenou věc.
- 76 Správní trest propadnutí věci mohl žalovaný uložit pouze za situace, kdy šlo o finance náležející žalobkyni (první podmínka), přičemž tyto finance byly získány správním deliktem (druhá podmínka).

- 77 Žalobkyně namítá nenaplnění obou podmínek. Ohledně první podmínky tvrdí, že se nebylo prokázáno, zda předmětné finance představovaly tržbu baru či prostředky spolku. Ohledně druhé podmínky tvrdí, že nebylo prokázáno užití předmětných financí ke spáchání správního deliktu, nebo získání správním deliktem, či nabytí za věc správním deliktem získanou ve smyslu ust. § 125 zákona o hazardních hrách.
- 78 K první podmínce městský soud zdůrazňuje, že zákon zde nestanoví podmínku vlastnictví věci pachatelem, nýbrž používá širší pojem („věc náleží“), pod který spadá nejen vlastnictví, ale i stav, kdy daná věc je součástí majetku pachatele nebo pokud s ní jako vlastník nebo majitel nakládá, aniž je znám oprávněný vlastník, majitel nebo držitel takové věc. Soud přisvědčuje argumentaci žalovaného, dle níž *„(v)ěc náležející pachateli je především věc, kterou pachatel vlastní, ale nemusí jít vždy nutně o vlastnictví věci, pachatel přestupku může být k této věci i v jiném postavení. V tomto případě lze vyjít např. z definice věci náležející pachateli uvedené v § 135 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, kde je uvedeno: „Věc náleží pachateli, jestliže ji v době rozhodnutí o ní vlastní, je součástí jeho majetku nebo s ní fakticky jako vlastník nebo majitel nakládá, aniž je oprávněný vlastník, majitel nebo držitel této věci znám.“ Za situace, kdy pachatel s věcí nakládá, aniž by byl znám její vlastník, zákon tedy vychází z předpokladu, že jde též o věc náležející pachateli přestupku.“* Ve vztahu k předmětným financím nemá městský soud pochybnosti, že žalobkyně prostřednictvím osob, které pro ni v provozovně baru pracovaly, nakládala s financemi jako s vlastními, a zároveň nebylo zjištěno, že by vlastníkem byl jiný subjekt (například spolek). K tomu soud na základě obsahu správního spisu doplňuje, že kontrolujícím osobám byl kredit (výhra) vyplacen z pokladny umístěné pod barem a nebylo jim vystaveno potvrzení spolku prokazující, že by šlo výplatu ze strany spolku („refundace příspěvku od spolku“). Tímto tedy má soud za jisté, že se jednalo o finanční prostředky, s nimiž žalobkyně nakládala jako s vlastními, tedy jí náležely. Nadto soud poznamenává, že žalobkynina obrana působí nepřesvědčivě, neboť žalobkyně v průběhu správního řízení na jednu stranu tvrdila, že s činností spolku neměla žádnou spojitost, tedy jí ani nenáležely finance, s nimiž spolek hospodařil, na druhou stranu však ve správním řízení (jakož i v podané žalobě) namítala, že veškerá finanční hotovost zabavená při kontrole v provozovně žalobkyně byla výdělkem z provozu baru. Její tvrzení tudíž odporuje skutečností zjištěným ve správním řízení a je nezpůsobilé zpochybnit právní závěr žalovaného ohledně předmětných financí, s nímž se soud ztotožňuje.
- 79 K druhé podmínce soud rekapituluje, že žalovaný považoval předmětné finance za získané spácháním správního deliktu (druhý odstavec na str. 31 prvostupňového rozhodnutí). Na základě obsahu správního spisu soud doplňuje, že ve správním řízení bylo shledáno, že docházelo k navýšení tržeb v provozovně žalobkyně v důsledku instalace a provozu předmětných THZ (str. 23 prvostupňového rozhodnutí). Městský soud má za to, že za této situace nebylo třeba ve správním řízení jednotlivé částky tvořící v souhrnu danou finanční hotovost individualizovat a detailně objasňovat, jakým konkrétním způsobem byly nabyty. Bylo zcela dostačující zjistit, že umístění THZ mělo za následek nárůst tržeb z podnikatelské činnosti žalobkyně, neboť tržby z provozu baru byly provozem herny jednoznačně ovlivněny. Závěr o souvislosti propadlé finanční hotovosti s deliktním jednáním žalobkyně, tj. vztah financí k spáchanému přestupku, byl v řízení dostatečně prokázán. Soud souhlasí též se závěrem žalovaného, který poukazuje na příčinnou souvislost mezi vyplácením výhry z hazardní hry žalobkyní ziskem z hazardních her. Žalovaný logicky dovodil, že *„pokud*

odvolatel vyplácel výhry z hazardní hry (bez ohledu na označení „vyúčtování příspěvku“, jednalo se o výhry), musela mu být tato činnost kompenzována ze zisku, tj. z prober z provozovaných hazardních her.“

- 80 Lze uzavřít, že žalovaný nepochybil, uložil-li žalobkyni vedle pokuty též trest propadnutí věci.
- 81 V poslední žalobní námitce žalobkyně namítla nezákonnost opatření zabránění věci (zajištěných 15 THZ, hotovosti získané z jejich schránek atd.).
- 82 Žalovaný o zabránění předmětných věcí rozhodl, neboť měl za prokázané, že byly užívány k provozování hazardní hry, respektive k vyplácení výher, přičemž žalobkyně se k jejich vlastnictví nepřihlásila a jiného vlastníka se žalovanému zjistit nepodařilo.
- 83 Městský soud má ve shodě s žalovaným za to, že podmínky pro uložení ochranného opatření dle § 126 odst. 2 zákona o hazardních hrách byly v posuzované věci naplněny. Dle písm. c) odkazovaného ustanovení se jednalo se věci, jejichž vlastník není znám. Jednalo se o navíc věci zadržené ve smyslu ust. § 121 zákona o hazardních hrách, a dle odst. 6 odkazovaného ustanovení žalovaný nemohl ohledně nich postupovat jinak nežli 1) vydat rozhodnutí o propadnutí věcí, 2) vydat rozhodnutí o zabránění věcí, nebo 3) prokázat, že se nejedná o věci, v souvislosti s nimiž dochází k porušování tohoto zákona. Žalovaný správně vyhodnotil, že ohledně předmětných věcí jsou naplněny pouze a právě podmínky ad 1). Jeho závěrům nelze nic vytknout.
- 84 K posuzované žalobní námitce městský soud obdobně jako v bodu 58 odůvodnění svého rozsudku konstatuje, že povinností žalobkyně je ve správní žalobě tvrdit, zda a jakým konkrétním způsobem byla dotčena na svých veřejných subjektivních právech, a pouze v tomto rozsahu je oprávněna domáhat se zrušení napadeného rozhodnutí. U posuzované žalobní námítky však takové tvrzení absentuje a ani z obsahu správního spisu jej nelze shledat. Žalovaný osobu vlastníka předmětných věcí nezjistil, žalobkyně ve správním řízení kontinuálně tvrdí, že ona vlastníkem předmětných zabraných věcí není. Proto má soud za to, že rozhodnutí o jejich zabránění a případnutí státu se jejich veřejných subjektivních práv nedotýká. Žalobní námitka proto nemůže být úspěšná.
- 85 Žalobkyně soudu navrhla, aby případně ve smyslu ust. 65 odst. 3 s. ř. s. rozhodl o upuštění od uložení trestu nebo jej snížil v mezích zákonem dovolených.
- 86 Odkazované ustanovení, ve spojení s ust. § 78 odst. 2 s. ř. s., umožňuje, aby soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, a nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustil od něj nebo jej snížil v mezích zákonem dovolených, a to lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
- 87 K otázce moderační je ovšem potřeba uvést, že jejím smyslem a účelem není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale odpovídající i všem zásadám pro její ukládání

a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 22/2012-23). V jiném rozsudku pak Nejvyšší správní soud uvedl: *„Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postižované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného a spravedlivého postihu“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č.j. 6 As 248/2016-26). Za zjevně nepřiměřenou přitom zpravidla nebude možné označit pokutu uloženou při spodní hranici zákonné sazby (srovnej: např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č.j. 6 A 96/2000-62), byť samozřejmě není vyloučeno, aby i takováto pokuta byla s ohledem na mimořádné okolnosti konkrétního případu označena jako zjevně nepřiměřená.

- 88 V nyní projednávané věci byla uložena pokuta při dolní hranici zákonné sazby, z obsahu správního soudu, z tvrzení účastníků řízení ani z žádných soudu známých okolností není zřejmé, že by uložená pokuta mohla být hodnocena jako zjevně nepřiměřená, jak pro použití moderačního práva vyžaduje ust. § 78 odst. 2 s. ř. s.
- 89 Žalobkyně k zjevné nepřiměřenosti ničeho mimořádného neuvedla. Své tvrzení, že se nachází v obtížné životní situaci, kdy její příjmy sotva postačí na pokrytí životních nákladů a plnění vyživovací povinnosti vůči nezletilé dceři, ani nerozvedla, ani nedoložila, když předložila pouze výpisy z účtu za období listopad a prosinec 2021, ty však dle přesvědčení soudu nemají bez dalších důkazů dostatečnou vypovídací hodnotu o celkových osobních a majetkových poměrech žalobkyně; nelze na ně pohlížet izolovaně. Soudu je nicméně žalobkynina situace do určité míry známa z úřední činnosti. Žalobkyně totiž k Městskému soudu v Praze podala správní žalobu proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 12. 2022 o doměření daně z hazardních her ve výši 361.690 Kč a stanovení penále ve výši 72.338 Kč. Předmětná žaloba je vedena pod sp.zn. 6 Af 2/2023 a soud této žalobě na základě žalobkyniny žádosti usnesením ze dne 2. 3. 2023 přiznal odkladný účinek z důvodu osvědčení tíživé majetkové a sociální situace žalobkyně. Ze zmíněné žádosti o přiznání odkladného účinku soud mimo jiné zjistil, že žalobkyni bylo rozhodnutím správního orgánu 1. stupně ze dne 23. 5. 2023 povoleno zaplacení pokuty, která je předmětem projednávané věci, ve splátkách v měsíční výši 5.555 Kč po dobu šesti let, přičemž žalobkyně dle svého vyjádření splátky včas a řádně hradí z půjčky od zástupců bývalého zaměstnavatele.
- 90 Okolnosti zjištěné soudem v projednávané věci ovšem ani ve spojení se skutečnostmi zjištěnými ve věci vedené pod sp.zn. 6 Af 2/2023 podle přesvědčení městského soudu nejsou způsobilé osvědčit, že uložená pokuta je zjevně nepřiměřená. Soud si je vědom toho, že v době rozhodování soudu je žalobkynina finanční situace zřejmě horší, než jaká byla v době rozhodování správních orgánů o projednávaném přestupku a o trestu za jeho spáchání. Finanční problémy žalobkyně vzniklé v důsledku jiných okolností však nemohou přinést automatickou imunitu vůči sankcím ukládaným v oblasti veřejného práva. Opačný závěr by totiž zcela popřel účel trestu a narušil efektivitu prosazování práva (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.12.2016, č.j. 3 As 149/2015-49). Soud i nadále neshledává uloženu pokutu zjevně nepřiměřenou, naopak ji vzhledem k okolnostem případu považuje za mírnou. Proto návrhu na prominutí nebo snížení uložené pokuty vyhovět nemohl.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Závěr a náklady řízení

- 91 Ze shora uvedených důvodů má tedy soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- 92 Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. září 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.